

Sygn. akt XXIII Gz 1531/17

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Gałas (spr.)

Sędziowie: SO Monika Skalska

SO Wiktor Piber

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2017 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko: (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na zarządzenie Przewodniczącego w Sądzie Rejonowym dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 2 maja 2017 r., sygn. akt XV GC 1036/16

postanawia:

uchylić zaskarżone zarządzenie i przekazać sprawę do dalszego prowadzenia Sądowi Rejonowemu dla m. st. Warszawy w Warszawie, pozostawiając temu Sądowi orzeczenie o kosztach postępowania zażaleniowego.

SSO Monika Skalska SSO Anna Gałas SSO Wiktor Piber

Sygn. akt XXIII Gz 1531/17

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 2 maja 2017 r. Przewodniczący w Sądzie Rejonowym dla m. st. Warszawy w Warszawie zarządził zwrot pozwu.

W uzasadnieniu zarządzenia wskazano, że powód był zobowiązany do uiszczenia opłaty od pozwu w kwocie 1.616,00 zł, uiszczył tylko część w kwocie 405,00 zł, został wezwany do uzupełnienia braków fiskalnych pozwu poprzez uiszczenie jeszcze opłaty uzupełniającej od pozwu w kwocie 1.211,00 zł. Powód uzupełnił w terminie opłatę tylko do kwoty 1.211,00 zł. To spowodowało, że zgodnie z art. 130 § 2 k.p.c. pozew został zwrócony.

Zażalenie na to zarządzenie wywiódł powód, który podniósł, że wezwanie do uiszczenia uzupełniającej opłaty nie spełniało wymogów art. 130 k.p.c. w zakresie jasnej i precyzyjnej treści. Zdaniem skarżącego wezwanie z dnia 4 lipca 2016 r. było nieprecyzyjne i sugerowało, że cała opłata od pozwu wynosi 1.211,00 zł. Skarżący powołał się też na to, że Sąd Rejonowy przez wiele miesięcy nie podejmował żadnych czynności, także dotyczących jego pisma związanego z uiszczeniem opłaty uzupełniającej. Wobec długotrwałej bezczynności powód zdecydował się na przejrzenie akt i

zobaczył, że w istocie opłata od pozwu została ustalona na taką kwotę, że należy jeszcze uiścić kwotę 405,00 zł, co uczynił.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie skutkowało uchyleniem zaskarżonego zarządzenia o zwrocie pozwu.

Według art. 130 § 1 k.p.c. jeżeli pismo procesowe nie może otrzymać prawidłowego biegu wskutek niezachowania warunków formalnych lub jeżeli od pisma nie uiszczono należnej opłaty, przewodniczący wzywa stronę, pod rygorem zwrócenia pisma, do poprawienia, uzupełnienia lub opłacenia go w terminie tygodniowym. Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego, wezwanie do usunięcia braków pisma procesowego powinno dokładnie wskazywać te braki i sposób ich usunięcia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 lipca 1998 r., III CZ 92/98; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2005 r., II CZ 100/05, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 lipca 1998 r., III CZ 92/98; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2003 r., I PZ 158/02). Termin do poprawienia lub uzupełnienia pisma procesowego dotyczy tylko tych braków, które Sąd wytknął (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1970 r., II CZ 136/70).

Przenosząc te uwagi na okoliczności niniejszej sprawy należy zauważyć, że pismem z dnia 12 lipca 2016 r. Sąd Rejonowy wezwał pełnomocnika skarżącego do uzupełnienia braku fiskalnego pozwu poprzez "uiszczenie opłaty uzupełniającej od pozwu w kwocie 1211 zł" Wykonując wezwanie Sądu, pełnomocnik skarżącego wpłacił kwotę 806,00 zł i złożył też w dniu 26 lipca 2016 r. pismo, w którym podał, że uiszczając powyższą kwotę odpowiedział na wezwanie Sądu do uzupełnienia brakującej opłaty sądowej. Sąd Rejonowy uznał, że brak nie zostały prawidłowo uzupełnione, ponieważ należało wpłacić kwotę 1.211,00 zł, jako opłatę uzupełniającą od pozwu i zarządzeniem z dnia 2 maja 2017 r. zwrócił pozew.

Odnosząc się do powyższych ustaleń, należy zgodzić się ze skarżącym, że pismo wzywające do uzupełnienia opłaty, które stanowiło wykonanie zarządzenia Sędziego, nie było sformułowane dostatecznie precyzyjnie i mogło budzić wątpliwości. Należy przy tym zauważyć, że art. 130 k.p.c. ma walor ogólny i ustanawia regułę bez jej różnicowania podmiotowego. Bez znaczenia jest zatem, czy strona działa osobiście czy przez zawodowego pełnomocnika (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2012 r., I CZ 86/12).

Skarżący wywiódł, że wezwanie tak zrozumiał, że powinien zapłacić taką wartość, która wraz z już uiszczoną wraz z pozwem kwotą ma stanowić kwotę ujętą w wezwaniu tj. 1211 zł, co też uczynił. Dopiero po zapoznaniu się osobistym z treścią zarządzenia z dnia 4 lipca 2016 r. (k. 31) wysokość opłaty do uiszczenia była dla niego jasna, co spowodowało, że w tym samym dniu zapłacił właściwą wartość. W ocenie Sądu Okręgowego, nie ma podstaw aby kwestionować stanowisko skarżącego, co do odczytania treści wezwania i jego rozumienia. Dodać przy tym należy, że sędzia referent w Sądzie Rejonowym zapewne także miał wątpliwości skoro mimo wpłaty przez powoda, następnie mimo złożenia pisma, nie podejmował przez niemal cały rok żadnych czynności związanych z ewentualnym zwrotem pozwu. Co więcej pełnomocnik powoda wobec braku czynności sędziego referenta w sprawie mógł być w niepewności, co do oceny wykonania zarządzenia z dnia 4 lipca 2016 r.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że dopiero w dniu 26 kwietnia 2017 r. pełnomocnik powoda zapoznał się z wezwaniem do uzupełnienia braków fiskalnych, które w całości w tym dniu uzupełnił. Wobec tego nie było podstaw do zwrotu pozwu, co skutkowało koniecznością uchylenia zaskarżonego zarządzenia.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy uchylił zaskarżone zarządzenie na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. i przekazał sprawę do dalszego prowadzenia Sądowi Rejonowemu, pozostawiając temu Sądowi orzeczenie o kosztach postępowania zażaleniowego (art. 108 § 2 k.p.c.).

SSO Monika Skalska SSO Anna Gałas SSO Wiktor Piber